

Δεκέμβρης 2008: Να μην ξεχάσουμε την Κωνσταντίνα

του barikat

Ο Δεκέμβρης του 2008 για μια σειρά από λόγους ήταν εικόνα από το μέλλον. Για αυτούς που ήθελαν να δουν. Ο Δεκέμβρης είχε δύο πρόσωπα. Το πρώτο ήταν το πρόσωπο του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Το δεύτερο ήταν το πρόσωπο της Κωνσταντίνας Κούνεβα. Ήταν μεσάνυχτα της 22ας Δεκεμβρίου 2008. Η 44χρονη Κωνσταντίνα Κούνεβα επέστρεψε στο σπίτι της, στα Άνω Πετράλωνα, από τη δουλειά, όταν δέχτηκε επίθεση. Την περιέλουσαν με βιτριόλι, ενώ της άνοιξαν με την βία το στόμα, ποτίζοντάς την με το καυστικό υγρό, προκαλώντας της σοβαρότατες ζημιές σε ζωτικά όργανα.

Όλα αυτά έγιναν το 2008. Τότε που ακόμα δεν είχαμε μνημόνιο. Τότε που οι εργασιακές σχέσεις στις εργολαβίες έμοιαζαν να αποτελούν μια μικρή εξαίρεση. Τότε που αυτοί που μίλησαν για χαμένη γενιά αντιμετωπίστηκαν σαν τρελοί. «Στην υγεία των τρελών» λοιπόν. Αυτών που επιλέγουν να μην ξεχάσουν. Αυτών που επιλέγουν να μην τη θεωρήσουν ως άλλη μία σταγόνα στον ωκεανό του καθημερινού βουλιάγματος στον βούρκο που έχει φτιάξει η ελεύθερη αγορά. Είναι χρήσιμο να βάζεις στον εαυτό σου διάφορες «ενοχλητικές υπενθυμίσεις». Ακόμα πιο χρήσιμο αποτελεί να προσπαθείς να το κάνεις με όρους συλλογικούς. Να μην επιτρέπεις στην λήθη να κερδίσει. Άλλωστε όποτε χάθηκε η υπόθεση της μνήμης στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος χάθηκαν πολλά περισσότερα:

«Υποκείμενο της ιστορικής γνώσης είναι η ίδια η μαχόμενη, καταπιεσμένη τάξη. Στον Μαρξ εμφανίζεται σαν η τελευταία υποδουλωμένη, σαν η εκδικήτρια τάξη, που ολοκληρώνει το έργο της απελευθέρωσης στο όνομα γενεών ηττημένων. Αυτή η συνείδηση, που είχε μια σύντομη αναβίωση στον "Σπάρτακο", ήταν ανέκαθεν απορριπτέα από τους σοσιαλδημοκράτες. Κατόρθωσαν αυτοί μέσα σε τρεις δεκαετίες να εξαλείψουν σχεδόν το όνομα ενός Μπλανκί, που είχε συγκλονίσει με το μεταλλικό ήχο του τον περασμένο αιώνα. Κολάκευαν τον εαυτό τους αποδίδοντας στην εργατική τάξη τον ρόλο ενός λυτρωτή των μελλουσών γενεών, ακρωτηριάζοντας έτσι τα νεύρα της πιο πολύτιμης δύναμής της. Με μια τέτοια διδασκαλία η τάξη ξέχασε τόσο το μίσος όσο και το πνεύμα θυσίας. Γιατί τρέφονται και τα δύο από την εικόνα των υποδουλωμένων προγόνων και όχι από το ιδανικό των απελευθερωμένων εγγονών». (Πάνω στην έννοια της ιστορίας, Θέσεις για τη φιλοσοφία της ιστορίας, Βάλτερ Μπένγιαμιν)

Για όσους λοιπόν θέλουν να θυμούνται, ξαναθυμίζουμε μια έκθεση που και τότε είχε περάσει απαρατήρητη. (Όχι μόνο) η ΓΣΕΕ βλέπετε είχε άλλες δουλειές...

Διαβάστε:

Να μην ξεχάσουμε την Κωνσταντίνα